

Audàcia i ambició

Un dels principals factors de fragilitat del sistema català de partits polítics és que en alguns d'aquests partits la catalanitat hi és accessòria; un simple distintiu de demarcació electoral. La seva prioritat no s'estableix en relació al país i a la seva gent, sinó en relació al partit espanyol corresponent i a la raó d'estat. El pes de les franquícies dels dos grans partits espanyols a Catalunya, ubicades l'una fora i l'altra dins del catalanisme, els permet bloquejar l'avenç de les posicions sobiranistes entre amplis sectors. En això són complementàries. Tants anys després de la seva constitució com a partit, que el PSC encara no pugui disposar d'un projecte català específic, pensat a partir dels interessos de les seves bases electorals, incomoda i desenganya grapat de militants.

¿Com encaixar, des de la condició de socialista català, des del coneixement directe dels efectes dramàtics de l'espoli fiscal sobre la gent més desafavorida del país, que el teu partit no sigui capaç de votar a favor d'una Hisenda pròpia, mentre se senten, al fons, les bajanades i penjaments de Monagos i Montoros? Fets i complicitats.

Les formacions polítiques, en etapes de dinamisme i vitalitat, solen presentar-se com a motors de canvi i garantia que es minimitzaran els riscos i els efectes indesitjats. Però, sovint, aquestes mateixes formacions, atrapades per les prioritats electorals, s'anquilosen i es burocratitzen. Esdevenen un fre. A Catalunya, PSC i CiU han protagonitzat un llarg cicle amb dues hegemonies que es contrarestaven. L'una especialitzada en la domesticació preferent dels sectors més populars, l'altra en la domesticació de les cada vegades més extenses classes mitjanes treballa-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

dores. Ara, en plena crisi, aquell oasi amb els papers repartits s'ha fet insostenible.

Hi ha oportunitats històriques que, simplement, mai ningú no ha percebut o ha desenvolupat amb prou convicció i que no han donat pas a cap procés digne de caracteritzar un període. Sabem que costa anticipar les noves èpoques, que només prenen un perfil definit i ben visible quan ja s'han acabat i les veiem senceres, des d'una certa perspectiva històrica. Tinc la convicció que a Catalunya s'ha encetat una època en la qual quedarà establerta per molt de temps la qualitat de la nostra condició nacional i les possibilitats de desenvolupament econòmic, social, polític i cultural.

Aquests dies, amb la rememoració emocionada dels Jocs Olímpics de Barcelona de fa vint anys, sembla que tothom hi era i hi va participar. No és veritat. Algunes persones hi van participar; la majoria els va veure per la televisió. En la nova etapa de Catalunya, quan encara no sabem si serà gloriosa o no ho serà, quan no sabem si serà recordada

com una successió de frustracions i fracassos o com el camí cap a la sobirania plena i el desacomplexament, també caldrà voluntariat. El 92 s'havia de mostrar una ciutat atractiva, moderna, amb capacitat organitzativa, que volia enamorar el món durant dues setmanes. Ara els voluntaris i voluntàries haurem de convèncer els conciutadans i la resta del món que tenim la ferma voluntat d'encetar un cicle històric en què Catalunya esdevingui un model de democràcia política, de justícia social i de respecte i exercici de les llibertats personals. Volem decidir perquè estem convençuts que podem bastir una societat millor que la que tenim i que les altres que coneixem. No serem pas menys ambiciosos, amb un país que volem nou i carregat de futur, del que ho vam ser amb un esdeveniment puntual que va marcar la projecció internacional de la nostra capital. Hi haurà persones de diverses generacions, i especialment els joves, que hi seran. I n'hi haurà que només s'ho miraran.

No ens fan mal els "ique se jodan!" proferits a distància sideral. Ja hi estem acostumats i, de vegades, ens esperonen. El que de veritat ens desassossega és veure gent pròxima, que es diu i es vol democrata i progressista, convidant el país a la resignació i a la vaselina: si et bellugues, et farà més mal; si crides, ho sabrà tothom. Polítics que, davant d'una gran oportunitat col·lectiva, en comptes d'animar al compromís i a la participació democràtica, procuren atemorir-nos i hipnotitzar-nos, no fos cas que la història es despertés. Acumulem forces aquest agost, perquè si més enllà de l'estat espanyol –com alguns prediquen– només hi ha aventures, a la tardor hauríem d'estar disposats a encetar-ne una de bona. I com que es tracta del futur de la nostra gent, no seria prudent rebaijar-ne l'audàcia ni l'ambició.

El que ens desassossega és veure gent pròxima que es diu progressista convidant el país a la resignació i a la vaselina

DE FIT A FIT

JORDI DURÓ

